

«Ось і ми, чотири герої дикого лісу!»

Веприк Руфус

з маленькими кумедними вухками постійно шукає пригоди. А мама постійно шукає його. Він будь-коли ладен розвеселити і здивувати друзів.

Єноточка Поппі

піклується про всіх товаришів і невтомно наводить чистоту. Її ім'я означає «максіма» і дуже їй пасує, адже вона життєрадісна й обожнює прикрашати голівку червоною квіточкою.

Лисоня Міккель

не відступиться, доки не вгамує свою допитливість. Його маленький носик хоч коли чує, де в лісі відбуваються захопливі пригоди. Утім Міккель має нюх і на друзів: хороша компанія для нього дуже важлива.

Оленичка Флора

завжди обережна, стримана та майже весь час трохи стривожена. Але ніхто так добре не відгуває переживання та настрій, як Флора. Тому всі раді її мудрим порадам.

— Так сильно дмухатимеш? — поцікавилась Паула.

Лісник покосився на юну відьмочку.

— Ні, але просто подумав, що вушка малечі дуже чутливі, тому...

— Потрібно захистити слух, — підтвердила Валентина. — Заради безпеки.

— Саме так, — кивнув Майк.

Лісник дмухнув, і лісом пронеслася весела мелодія, яка миттю розбудила старого Павла, що мирно дрімав собі біля колишнього будівельного вагончика.

— Ох, ні, — буркнув він і позіхнув.

Чого від нього хочуть? Собака зі стогоном підвівся й захитався.

— Геть заіржавів, — пожалівся Павло. — Старість не для собак.

За кілька кроків він натрапив на білку, яка знайшла кинуту канапку. Тваринка розірвала

паперовий пакет на тисячу дрібних клаптиків.

— Агов! А хто прибиратиме за собою сміття? — гукнув до неї Павло.

— Пф! — тільки й відповіла білка, не припиняючи шелестіти. — Не я.

Павло зупинився.

— Я все про тебе розповім. І тоді тебе покарають за розкидане сміття й виженуть із лісу, — спокійно сказав він.

— Ой, — злякалася білочка й заходилася збирати папірці.

— Давай-давай, — покивав Павло і потрусив далі. — Сподіваюся, що діти вже пішли додому...

Але дітей він зустрів на півдорозі. Павло витерпів численні погладження

